

JOŽE TOMAŽIČ

ČAROVNIČINA HČI

MOHORJEVA
DRUŽBA

love.

MLADINSKA KNJIŽNICA, 24

ČUVAJTE KNJIGO!

Vsak bralec je
odgovoren
za izposojeno
knjigo in je ne sme
izposojati drugim.

KNJIŽNICA JOSIPA VOŠNJAKA
SLOVENSKA BISTRICA

143.542

d P

KNJIŽNICA KOSIDA MOŠNJAKA
SLOVENSKA BISTRICA

143.542

JOŽE TOMAŽIČ

ČAROVNIČINA HČI

SLIKE NARISAL
JOŽE BERÁNEK

MOHORJEVA
DRUŽBA
CELJE 1994

Jože Tomažič
ČAROVNIČINA HČI
Ilustriral Jože Beránek

Ponatis originalne izdaje,
ki je izšla v samozaložbi 1944

Opremila Mihaela Svetek

MLADINSKA KNJIŽNICA 24

Izdala in založila Mohorjeva družba Celje,
za založbo p. Hieronim Žveglič

Natisnila Tiskarna Ljudske pravice, Ljubljana
v 2000 izvodih

ISBN 961-218-021-0

Celje 1994

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

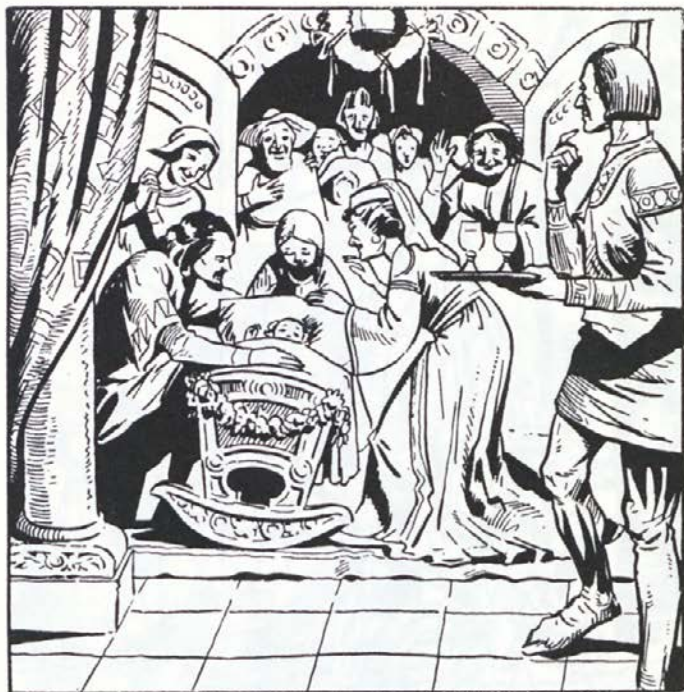
886.3(02.053.2)-34

TOMAŽIČ, Jože
Čarovničina hči / Jože Tomažič ; [ilustriral Jože Beránek]. - Celje :
Mohorjeva družba, 1994. - (Zbirka Mladinska knjižnica/Mohorjeva družba ; 24)

ISBN 961-218-021-0

39139072

Po mnenju Ministrstva za kulturo Republike Slovenije št. 415-43/94 mb šteje ta knjiga
med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

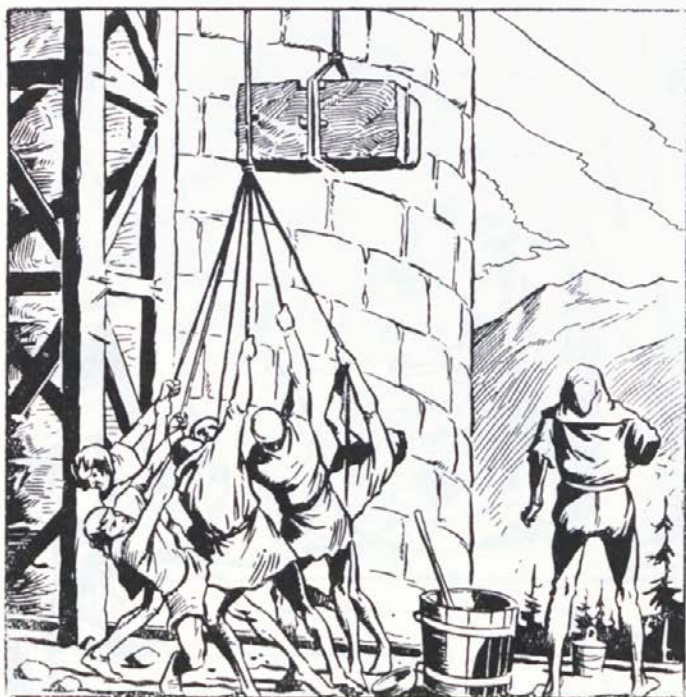

V starih časih je stal na strmi skali prelep grad. V njem sta živela graščak in graščakinja.

Ko se jima je rodil sinček edinček, sta bila presrečna. Priredila sta velikansko gostijo, na katero sta povabila vse svoje sosede, graščake, kmete in tlačane. Prišli so vsi, srečni in veseli, ter občudovali rojenčka v okrašeni zibelki. Iskreno so čestitali srečnim staršem, želeč otroku sreče, zdravja in bogastva. Graščaka sta povabila svoje goste na veliko gostijo. Ves teden so pili in jedli.

Graščak pa je na krstno gostijo pozabil povabiti bele vile, ki so prebivale v skalni votlini pod gradom. Zato so hile silno užaljene. Vendar pa so kar nepovabljene prišle na grad, obstopile zibelko in detetu prerokovale usodo:

»Ko bo dečko dopolnil štirinajsto leto, bo iz devete dežele priplul čarovnik, ga ugrabil in na oblaku odpeljal s seboj!«
Nato so prav tako užaljene odšle, kot so bile prišle, čeprav jih je skušal sam graščak zadržati, da bi popravil svoj greh.

Silna skrb se je vselila v materino srce, graščak pa jo je tolažil:

»Ne skrbi naj te in ne ženi si toliko k srcu. Samo da bi bil sinko zdrav, vse drugo bom že jaz uredil. Sicer pa je do tačas še precej let; morda bodo užaljene vile rojenice in sojenice preklicale svoje prerokovanje! Vse bom poskusil, da jih pridobim!«

Graščakinjo pa je le skrbel edinec, ki je rasel kot smreka na samem sredi gozdne jase, bil v lica zdrav kot kri in mleko, pa gibčen kot planinska postrv.

Graščak je velel zgraditi visok stolp brez oken in lin. Tja bo sinčka zaprl, da bo varen pred ugrabiteljem.

In res; prišli so tlačani in zidarji. Delavci so skale klesali v zidake, jih dvigali z vrvmi, zidarji pa so zidali in debeli zid zalivali z živim apnom, pomešanim z volovsko krvjo. Zid novega stolpa mora biti močan in trden, tako da ga ne bo mogel prebiti niti čarovnik iz devete dežele.

In zidali so novi stolp dolgih trinajst let. Ko je bil novi grajski stolp dozidan, so njegovo notranjost opremili tako, da bo v njem dovolj prostora za graščaka in njegovega sina, da bosta lahko udobno v njem prebivala.

»Da bi le že minilo štirinajsto leto, potem bo konec skrbi!« sta vzdihovala.

In vendar sta čutila to grajsko udobje kot ječo. Brž ko je bilo nebo malce oblačno ali zamegleno, že so vsi ostali v novem grajskem stolpu. Za njuno varnost je graščak najel kar celo četo plačanih vojščakov in plemenitih vitezov v železnih oklepih in s čeladami na glavah. Vitezi so ju obdajali in ju varovali z velikimi ščiti, ostrimi meči in dolgimi sulicami. Poveljeval jim je graščak sam in jih neprenehoma hrabil.

Vojščaki in vitezi so mu zatrjevali, da se ne boje nikogar, najmanj pa čarovnika iz devete dežele,

Kljub vsemu pa jim je to negotovo pričakovanje nečesa neznanega leglo na dušo kot nočna mora na prsa.

V vednem strahu in napetem pričakovanju je nazadnje le prišel dan, ko je dečko dopolnil štirinajsto leto. Prebedeli so vso dolgo noč in bili ves dan pripravljeni na vsak najmanjši šum okrog grajskega stolpa.

Toda nič se ni zgodilo. Minil je dan, ko je dečko stopil v petnajsto leto.

»Vile so se le šalile!« so se smejali vojščaki.

»Ali pa so slabo prerokovale!« so dvomili drugi.

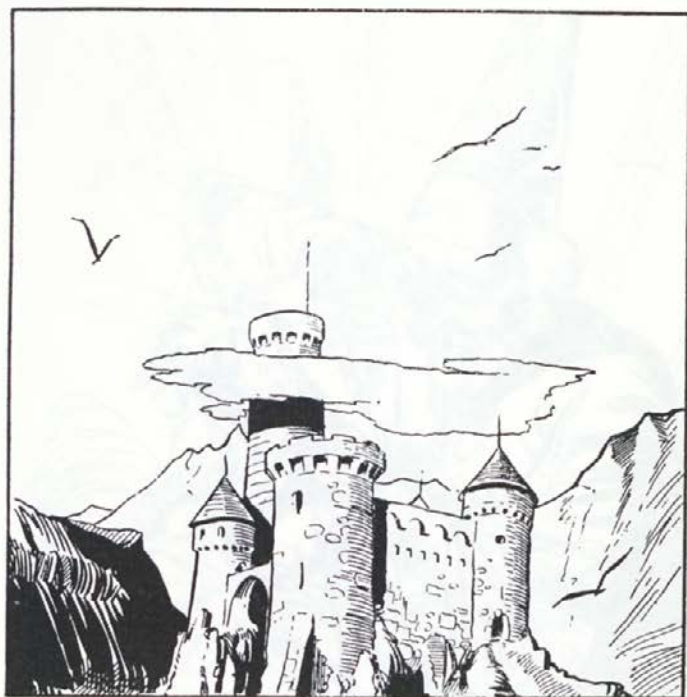
»Morda so se zmotile v letu in dnevu!« jim je odgovarjal graščak, še vedno v skrbeh za sina.

Ko pa so minili še trije tedni in nekaj čez, so bili vsi trdno prepričani, da je nevarnost že minula.

Neko jutro se je porodil krasen dan; sonce je posijalo tako lepo kot že dolgo ne, nebo pa je bilo jasno kot ribje oko.

»Nevarnost je minila!« so zatrjevali grajski stražarji. »Nikjer nobene meglice niti najmanjšega oblačka.«

»Na čisti zrak, pod milo nebo!« si zaželi sinko.

Graščak se je sam prepričal, da na vsem modrem nebu ni niti najmanjšega oblčka niti najrahljše meglice. Vsepovsod samo sonce. Mogočni grad se je kar kopal v njem. In tedaj je graščak uslišal sinkovo prošnjo; sam ga je odpeljal na vrt med cvetne gredice in rožne grmiče, za njima pa so stopali grajski stražarji in vitezi v oklepih. Med zelenjem, v soncu pod jasnim nebom so uživali čisti zrak.

Kar pripluje iz daljave velik oblak, hiter kot ptica, se ovije okoli novega stolpa ter se začne spuščati niže in niže. Že je bil ves grad v meglah, na grajskem dvorišču in vrtu se je bolj in bolj temnilo, tako da v kratkem ni bilo moči videti ničesar več.

»Čarovnik! Čarovnik!« so kričali stražarji.

Graščak je v hipu začutil, da mu je nekdo v trdi temi iztrgal sinka iz rok, videti pa ni mogel ničesar, tudi pomagati mu ni utegnil.

»Pomagajte!« so še slišali zadnji krik graščakovega sinka.

Potem pa je od groze in neznane sile vse onemelo.

Le graščakov sinko je v temi opazil čarovnikov obraz in dve dolgi roki, ki sta ga zgrabili za lase ter ga potegnili k sebi. V silnem strahu je zaprl oči, a čutil je, da se dviga od zemlje. Hotel je še klicati na pomoč, ali strah mu je stisnil grlo, da ni spravil niti glasu več iz njega.

Čarovnikov oblak se je silno hitro dvignil pod modro nebo. Ko je sinko za hipec pogledal na zemljo, je videl rodni grad v soncu, na vrtu pa svojega očeta med stražarji in vitezi; stali so kot kipi okamenele žalosti.

Tedaj je čarovnik škodoželjno spregovoril:

»Tvoj oče si je mislil, da bo mene, čarovnika iz devete dežele, lahko premotil z novim grajskim stolpom! A se je presneto zmotil! Zdaj si moj jetnik!«

»Kam pojdeva?« je čez hip sinko spravil iz sebe.

»Kam neki drugam kot domov, v deveto deželo!« se mu je zasmeljal čarovnik.

Le za hip se je dečko še utegnil ozreti in prav na obzorju je videl rodni grad; nič večji ni bil kot grudica snega. Spomnil se je očeta in matere, kako pač trepetata za njegovo življenje. Tedaj ga je obšlo vprašanje:

»Kaj pa boš z menoj v deveti deželi? Če bom videl deveto deželo, veš, ne bom prav nič hud nate! Saj se te prav za prav ne bojim...«

»Pač pa se boš bal moje žene.«

»Je tudi čarovnica?«

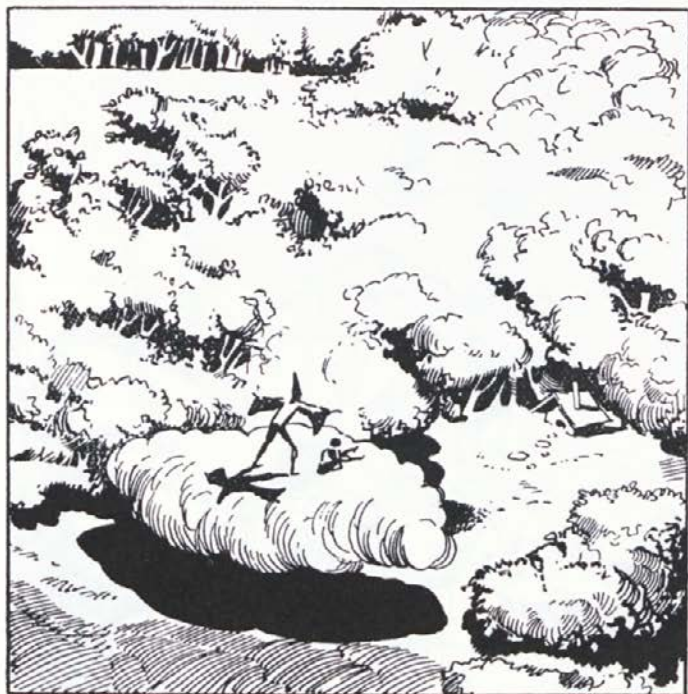
»Čarovnica, čarovnica, pa še hujša od mene!«

»Pa je drugače tudi tako dobra, kot si ti?« ga je zvito skušal dečko.

»Pa še kako je dobra z menoj! Najbolje mi je takrat, ko me ni doma, kadar me kam pošlje, tako kot me je danes poslala pote...«

»Tak je silno huda?« je zaskrbelo dečka.

»Jo boš že še spoznal, ko bo odločala o tvojem življenju.«

Ugrabljeni dečko je zdaj sedel na konici oblaka, ki je rezal zrak, da je okrog njiju kar piskalo in tulilo; lase mu je hotelo kar posneti z glave, tako so mu vihrali.

V hipu so se nad bližajočo deveto deželo razpršili svetli snopiči, se spojili v sončne žarke ter se kot velika žareča pahljača razšopirili po nebu. Dečku se je zdelo tako čudovito lepo in prav! Tako pa... Ozrl se je in zagledal...

»Ah, kako je lepo!« je vzkliknil. Za hip si je zaželel, da bi bila zdaj z njim na tej blazno hitri vožnji tudi oče in mati. Ko bi le ne imel za seboj tega čarovnika! Saj bi bilo vse kar lepo in prav! Tako pa... Ozrl se je in zagledal...

Čarovnik je stal za njim sredi oblaka ter ga z razprostrtimi rokami krmaril. Kar naredi čarovnik nekaj kretenj in zamomlja nekaj skrivnostnega, in že je jel oblak padati proti zemlji. Zdaj se je dečku zazdelo, da zemlja leti proti njima tako bliskovito, da se bo zdaj zdaj zaletela v oblak. In ko bo treščila vanj, tedaj bo strašno... Zamežal je.

Za njegovim hrbtom je prav tedaj čarovnik napravil zopet neke čarolije in oblak je v trenutku zmanjšal svojo hitrost tako, da ju je skoraj vrglo na glavo.

Dečko je zakričal in odprl oči. Pred seboj je zagledal velikanski pragozd, pred pragozdnim robom pa se je razprostirala široka krčevina s podrto kočo. Prav za to zeleno jaso se je spustil oblak, se razlil po tleh kot mleko in se razblinil v nič.

Dečko je od začudenja kar plosknil z rokami:

»Čudovito! Oblak je kar pri priči zginil!«

Zdaj prime čarovnik dečka za roko ter ga pelje proti pragozdnemu robu, kjer je pod velikanskim drevesom čepela raztrgana koča. Iz nje pa pride ta hip tako strašno grda baba in se tako neznansko zakrohota, da je ugrabljeni dečko od strahu omedlel in padel po tleh kot spodžagano drevo.

»Si ga pripeljal, kot sem ti bila naročila?« se je zadrila nad njim.

Bila je čarovnikova žena.

Čarovnik iz devete dežele je kar onemel in postal krotak in ponižen; prikimal je in pritrdil, da ga je pripeljal.

»Pojdi z menoj v kočo!« mu je velela čarovnica.

Čarovnik jo je brez besed ubogal in šel za njo v raztrgano kočo. Ugrabljeni dečko pa je obležal sam v travi.

Prav takrat, ko sta čarovnika izginila v koči, je izza debela pritekla lepa, mlada deklica. Stopila je k dečku in si ga radovedno ogledovala.

»Prav lep dečko! Škoda, da bi kar zdajle umrl!« je sočustvovala z njim.

In že je stekla za kočo in se še hitreje vrnila z vrčem studenčnice. Z glave si je snela rutico, jo polila z vodo ter mu jela močiti čelo in senca. To je delala tako dolgo, dokler ni v svoje največje veselje opazila, da se dečko prebuja iz težke omedlevice. Že je odprl oči, a jih je takoj zopet zaprl. V njegovi glavi se še ni popolnoma zjasnilo, v sencih mu je še vedno kljuvalo, po ušesih pa šumelo, da je bilo joj!

Deklica je znova začela dečku močiti čelo in senca, nato pa mu z vlažno rutico narahlo potegnila po obrazu:

»Zavedi se, moj lepi dečko!« mu je zašepetala na uho.

Tedaj se je dečku razbistrilo v glavi. Ko je znova odprl oči, kar verjeti ni mogel; tare si jih in mane, toda res je: pred seboj zre namesto starega obraza grde čarovnice ljubeznivo, smehljajočo se deklico. »Kdo si?« jo vpraša.

»Čarovničina hči!« mu odvrne prijazno. Ko pa je videla, kako se mu je zamaglilo pred očmi in si je z roko segel v obraz, mu je rekla silno prijazno: »Ne boj se me, čeprav sem čarovničina hči! Hočem ti le dobro in pomagala ti bom. In kdo si ti?«

»Graščakov sin. Čarovnik me je ugrabil.« je dejal.

»Veš, silno sem te vesela. Bodiva si dobra kot bratec in sestra. Hočeš?«

»Prav, sestra! Le onih dveh v koči se silno bojim!«

»Ne boj se mojih staršev! Te bom že jaz branila!«

Nato ga je nežno prijela za roko ter mu pomagala vstati. Odpeljala ga je k drevesu ter mu dejala:

»Sedi semkajle v senco na zeleno tratico in me počakaj! Moram v kočo. Rada bi zvedela, kaj snujeta moj oče in moja mati. Tačas potrpi! Boš, bratec moj?«

»Bom, draga sestra!« Sedel je v travo, se naslonil na deblo in zrl za deklico, ki se je napotila proti koči.

»Škoda, da je čarovničina hči!« je na tihem obžaloval. Deklica pa se je na pragu ozrla ter mu prijazno pokimala; nato je izginila v kočo. Tam pa je bil velik ravs in kavš.

»Jaz sem ga ugrabil!« je ponosno zatrjeval čarovnik.

»Prava reč, dedle! Kdo ti je pa naročil, ha? Mar ne jaz?«

»Toda ugrabil in pripeljal sem ga jaz! Zato bo moj!«

»Moj bo! Izpila mu bom mlado kri, da se z njo pomladim in poživim!« se je drla čarovnica nad možem.

»Rajši ga odpeljem nazaj v njegovo domovino!« se je hršil čarovnik ter se sam sebi čudil, od kod jemlje pogum.

V tem trenutku pa je pred njiju stopila njuna hčerka ter odločno izjavila:

»Ne boste mu izpili njegove mlade krvi, ne! Pa tudi nazaj v njegovo domovino ga ne boste odpeljali!«

»Glej jo, glej, mlado smrklo, kako se hrši!« se je razhudila mati.

»Od kod neki si se vzela?« se je zrepenčil še čarovnik.

»Mlada sem, res, zato pa moje srce ni še tako zastrupljeno z zlobo kot vajino. — Da vesta, branila ga bom, ker sva se pravkar pobratila in posestrila.«

»Si čul, dedle?« se je porogala starka. »Ne bo tvoj!«

»Moj je in moj bo! Jaz sem mu bila pravkar rešila življenje. Če bi mene ne bilo, bi bil že mrtev! Nočem biti več sama pri vaju! Imeti hočem bratca! Tako, da bosta vedela: on je moj brat, jaz njegova sestra!« je izjavilo dekle tako odločno, da je čarovnikoma kar sapo zaprlo. Od začudenja nista vedela, kaj početi. Samo zastrmela sta se vanjo.

Ko sta se čarovnika otresla prvega vtisa hčerkinih besed, sta se vprašujoče spogledala, nato pa hčerki velela:

»Pojdi k njemu, da ti od strahu in dolgega časa ne umre!«

»Prej hočem vedeti, kaj bosta z njim storila!« je vztrajalo dekle. »Če ga nameravata umoriti, vedita, da vama bom ta račun prekrizala!«

»Lej jo no, smrk!« jo je zbodel čarovnik.

»Od kod boš pa vzela potrebno moč, da nama boš kljubovala?« je vpadla še čarovnica.

»Rada ga imam, to je tista moč! Vedita pa, če bi mu vidva vendarle hotela prizadejati kaj hudega, ga takoj odpeljem!«

»Tako, tako! Odpelješ ga! Morda bi še ti pobegnila?«

»Ne vem še kako in kaj! Le to vem, da sem mu jaz sestra in da je on moj bratec. Če vama je hčerka ljuba, potem ga pustita pri življenju!«

»Nu dobro! Živel bo! Zdaj pojdi! Te že pokliče!« Hčerka je potolažena odšla, onadva pa sta sedla in se zamislila.

Sedela sta za mizo, na kateri je ležala mrtvaška lobanja — znamenje smrti. Čarovnica jo je vzela v roke, jo sukala in ogledovala, kot bi v njej iskala rešitve. Nazadnje jo je jezno odložila in odrinila stran:

»Proč s tem znamenjem smrti, vsaj za zdaj!«

V tem hipu je skočila na mizo njuna črna mačka ter se jima jela dobrikati.

»Beži mi, mače, izpred oči! Kaj se mi smotljaš okrog rok!« je zagodrnjala starka ter brenila mačko z mize. »Nu, zini že katero!« se je nato zadržala nad možem.

»Saj že ves čas premišlujem! Veš kaj? Naloživa mu kakšno delo...«

»Težko delo, da ga ne bo mogel izvršiti! Dobro, stari, dobro! Če dela ne opravi v določenem času, bo po njem!«

»Toda kakšno delo mu naloživa, da ga ne bo skončal?«

»Že vem! Z leseno sekiro mora v enem dnevu spremeniti pragozd v cvetočo njivo!« je udarila s pestjo po mizi.

Oba sta se zadovoljno zakrohotala in poklicala hčerko:
 »Sklenila sva, da bo tvoj bratec živel. Toda brez dela ne pojde! Če naloženo delo opravi, bo dobro; če ne...«

»Mu lahko povem?« se je vzradostila hčerka.

»Kar povej mu! In da ne boš rekla, kako grdo ravnava z njim, ga pripelji v kočo! Daj mu večerjo, potem pa naj leže, da se dodobra odpočije. Jutri bo treba zelo zgodaj vstati in iti na delo!«

Hčerka ju je hvaležno pogledala, nato pa veselo odbrzela iz koč. Vse je povedala svojemu bratcu in ga peljala v kočo k večerji. Po večerji so legli.

Drugo jutro sta bila čarovnika že navse zgodaj na nogah. Zbudila sta ugrabljenega dečka in mu dala zajtrk. Nato sta ga čarovnika prijela za roko in ga odpeljala v pragozd.

V koči pa je čakalo dekle, da so odšli. In že se je spremenila v ptico ter zletela za njimi v pragozd. Nekajkrat je prhutnila čez njihove glave, nato pa sedla na vejo in poslušala.

Sredi pragozda so se vsi trije ustavili in tedaj mu je čarovnik razložil ukazano delo:

»Tale pragozd moraš še danes posekati! Drevje poderi, debla oklesti; okleščeno vejevje znosi tjale na grmado in jo zažgi! Debla razsekaj na plohe, plohe pa zvali tja dol k vozni poti! Potem izkoplji še štorovje in popiplji vse korenine. Tudi to zmeči na grmado, da bo zgorelo. Krčevino požgi in v požganico posej rž! Ko bom prišel zvečer gledat, mora rž biti že vsa v cvetju in višji od mene!«

Dečko je onemel in odrevenel, nato žalostno prikimal.

»To drvarsko delo je lahko delo... Če ga pa od jutra do večera ne opraviš, potem le glej! Tu imaš leseno sekiro!« in izročil mu je leseno sekiro.

Čarovnika sta se namuznila in odšla, dečko pa je žalostno ogledoval zdaj pragozdna drevesa zdaj leseno sekiro. »Kako naj drvarim sam in še z leseno sekiro?«

Z veje pa je odletela ptica...

Dečka je silno zaskrbelo, kako bo vse delo opravil, tembolj, ker ni bil drvarjenja vajen. Saj je vso svojo mladost preživel brez skrbi in dela na domačem gradu, zadnje tedne pa v novem grajskem stolpu.

Ko pa je z leseno sekiro prvič zamahnil, se mu je ob deblu zlomila in zdrobila v treščice. Žalostno si ogleduje zlomljeno sekiro, sede ves potrtn na skalo, skrije obraz v dlani in bridko zajoče.

V tem trenutku pa pride po pragozdu čarovničina hčerka z zajtrkom v robcu. Ko dospe do njega, ga ljubeče objame in sočutno vpraša:

»Ljubi moj bratec, čemu jočeš?«

»Kako ne bi jokal? — Tvoj oče mi je naložil veliko drvarsko delo; ta pragozd moram podreti in izkrčiti; v prekopano krčevino in požganico vsejati rž, ki mora do večera že vzcveteti! ... Dal mi je tole leseno sekiro in, ko sem prvikrat zamahnil, se mi je zdrobila. Zdaj dela ne bom skončal! Gorje mi!«

Deklica ga je jela tolažiti:

»Nikar ne joči! Ne bodi žalosten, saj ti bom pomagala!«

»Pomagala mi boš...« mu je bilo précej laže pri srcu.
 »Toda kako?« In hvaležno se ji je zazrl v oči.

»Ne vprašuj! Saj vendar veš, da sem čarovničina hči!«

Deklica je razvezala culo in mu ponudila zajtrk:

»Tjale sedi in pojej, kar sem ti prinesla! Potem lahko brezskrbno ležeš v senco, sladko zadremlejš in, ko se prebudiš, bo naloženo delo opravljeno! Potem se vrneš v kočo in čarovnikoma poveš, da si delo skončal!«

Dečko jo je ubogal; sedel je na kamen in z užitkom zajtrkoval; nato pa je legel v senco in sladko zadremal.

Čarovničina hčerka je potegnila iz kite čarovniško palico, stopila na kamen, stegnila desnico in čarala:

»Čira čara, vražja moč, pridi mi takoj v pomoč! Pragozd, ki stoji, mi brž podri! Iz gošče njiva naj se naredi! Čira čara, vražja moč!« ...

V tem hipu so nevidne roke segle po drvarskih žagah in sekirah in že se je pragozd podiral. Čarobne sekire klestijo veje in vrhe, drvarske žage žagajo debela v plohe, ki jih cepini kotalijo in valijo po strmcu navzdol, ter jih nalagajo ob vozni poti na kup. Veter potegne čez drvarijo; poklesti, veje in vrhe nosi tja na grmado pragozda in že je vse v plamenih. Neviden plug orje krčevino in meče iz brazd štore in korenine, brazde pa se zlagajo druga na drugo; preko njih poskoči velika brana in jih poravna v lepo njivo, ki pripravljena čaka na setev.

Čarovničina hči vrže po povlečeni njivi prgišče rži in znova poskoči čezno brana ter potisne semenje v črno prst. Setev zalije še rahel dež, za dežjem posije sonce; sončni žarki potegnejo iz zemlje zelene kali in jih dvigajo v višino. V vetriču rž že klasi in cvete.

»Naloženo delo je opravljeno!« je dejala mala čarovnica in zadovoljno odšla proti koči.

Minil je dan; čez nebo se je razlila večerna zarja.

Ko se je dečko pod večer zbudil, je vstal in začudeno obstal. Svojim očem ni mogel verjeti.

Pred njim je ležala velika ržena njiva, vse klasje v mladem cvetju, večerni vetrič je čezenj pognal svoj valček in dvignil rumenozelen oblaček cvetnega prahu. Tam na obzorju pa je v večerni zarji žarel prelep gradič: prevzela ga je otožna misel na preljubi dom.

Tedaj je za seboj zaslišal stopinje; pričakoval je svojo sestrico, da bi se ji zahvalil za vso to lepoto. Ko pa se je ozrl, je zagledal čarovnika. Stopil je k ržišču, se ustavil in ostrmel; tudi on ni mogel verjeti svojim očem. Tedaj gre z rokami med ržene bilke in potegne po njih, da mu je klasje šlo med prsti in mu na dlaneh pustilo svojo rahlo cvetje. Šele zdaj se je prepričal, da ga oči ne varajo.

Jezno je stopil k dečku, ga prijel za desnico in ga potegnul za seboj. »Drvarsko delo si dobro opravil. Pojdi domov! — Bomo videli, kaj bo s teboj!«

Bilo je že mračno, ko sta se čarovnik in dečko vrnila.

»Si ga privlekel?« se je starka zarežala vanju. »Kaj si pa ti, smrkavec, tako vesel?«

»Kaj bi ne bil vesel? Naloženo delo sem opravil,« je veselo izjavil dečko ter se hvaležno ozrl na svojo sestrico.

»Kako? Opravil, si rekel?« se je starka zavzela in se obrnila k možu. »Si se prepričal? Si dobro videl?«

»Videl, videl! Tam, kjer je bil zjutraj pragozd, valovi zdaj ržena njiva, vsa v zelenem cvetju. Ob vozni poti pa so na kupu zloženi plahi!« je dejal čarovnik.

»Sem si kar mislila, da si mu naložil prelahko delo!«

»Saj si si ga ti izmislila!« ji je rahlo očital mož.

»Tiho, nobene besede! Ti si mu naložil prelahko delo! — Toda s tem še nisi rešen,« se je obrnila k dečku, »čeprav si prvo delo opravil. Jutri dobiš drugo nalogo. Ta pa ne bo tako lahka, ker si jo bom jaz zmislila. Zdaj pa večerjat in spat!«

Moža pa je odpeljala na goro in mu razložila svojo misel.

Čarovnik je kar ostrmel, ko je zvedel za ženin načrt.

»Presneto dobro si si izmislila. Sicer pa bova videla, če ga bo zmogel!« jo je s prikrito škodoželjnostjo pohvalil.

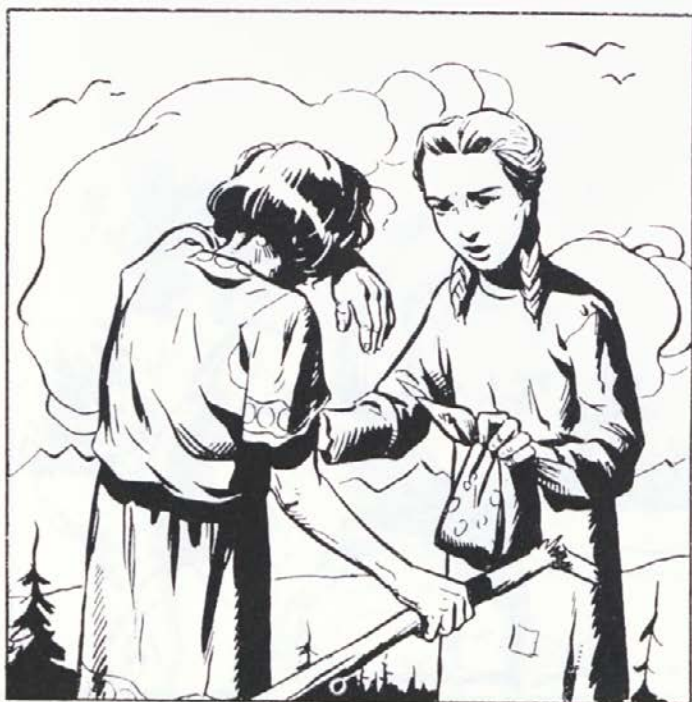
»Pravim ti, da mu ne bo kos! Zato pa, gorje mu!«

Zadovoljna sta se vrnila v kočo, pogledala speča otroka, nato pa še sama legla in zaspala.

Drugo jutro je bila čarovnica zopet prva na nogah. Brž je zbudila dečka, vzela leseno motiko ter odšla z njim na goro. Za njima pa je zopet priletela ptica...

Na gori se čarovnica ustavi, pokaže dečku dva strma bregova in med njima globoko zarezan klanec, rekoč:

»Vidiš onole slabo cesto, ki leži na dnu klanca med strmima pobočjema? To klančno cesto moraš zasuti in bregova zravnati, da se bo čez ravno polje vlekla bela cesta. Ob cesti sredi zelenega travnika mora biti planinsko jezero z zlatimi ribicami! — Tu imaš leseno motiko! Do večera mora biti delo opravljeno, če ne gorje ti!«

Ko mu je čarovnica naložila drugo delo, ki ga mora od jutra do večera opraviti, če hoče živeti, se je vrnila v kočo.

Dečko se je malo razgledal po klanecu in bregovih, potežkal leseno motiko in se lotil dela. Toda zamahnil je enkrat samkrat, že se mu je lesena motika zdrobila na drobne kosce, toporišče pa se je prelomilo, kot bi bilo iz slame. Žalosten sede na štor in se bridko razjoče nad svojo nesrečo in žalostno usodo.

V tem pa mu je čarovničina hči prinesla zajtrk kakor prejšnji dan. Ko ga je našla vsega objokanega, ga je zaskrbljeno spraševala:

»Ljubi bratec moj, čemu jočeš?«

»Kako ne bi jokal! Tvoja mati mi je naložila drugo, novo delo; ta klanec z bregovoma moram zravnati v travnik, sredi katerega mora biti jezero z zlatimi ribicami. Dala mi je leseno motiko. Nu, že pri prvem zamahu se mi je zdrobila. Delo pa bi moralo biti do večera opravljeno.«

Čarovničina hči ga je znova potolažila:

»Nikar ne joči! Ti bom že jaz pomagala, kakor včeraj!«

Nato sta sedla v travo in deklica je razvezala rutico:

»Zajtrkuj! Potem pa brezskrbno lezi tjale v senco in sladko zadremaj! — Ko se prebudiš, pojdi lepo domov in povej, da si naloženo delo opravil! Vse drugo bom že sama uredila, kakor bom najbolje vedela in znala!«

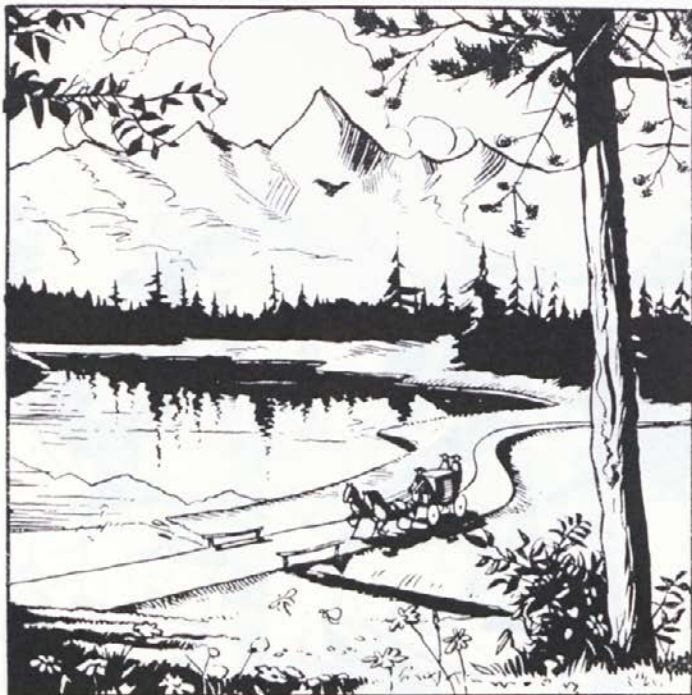
»Preljuba sestrice, kako si dobra za menoj! S čim ti bom povrnil to tvojo pomoč in dobroto?« jo je vprašal ganjeno.

»Brat si mi in jaz sem ti sestra!«

Po zajtrku je dečko legel v senco in pri priči zaspal.

Čarovničina hči pa je zopet potegnila svojo čarovniško palico iz kite, z njo nekajkrat zamahnila po zraku in čarala:

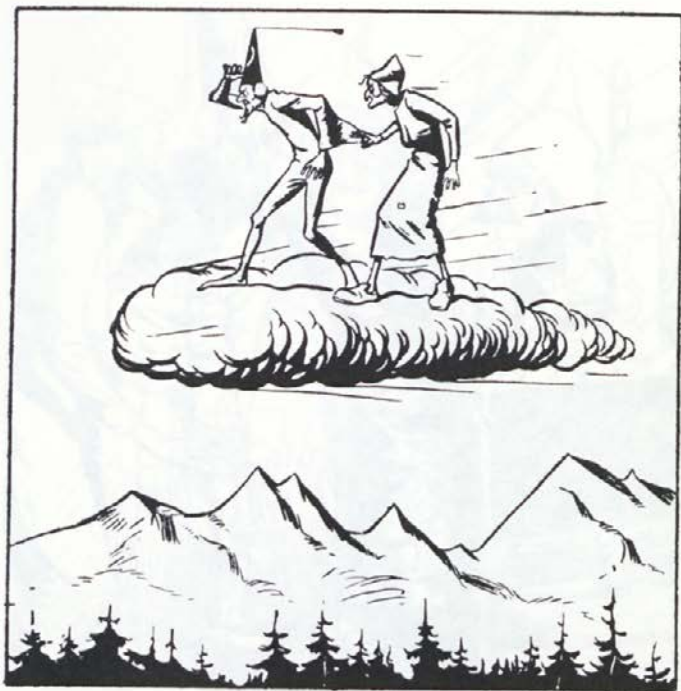
»Čira čara, vražja moč, pridi mi takoj v pomoč! Klanec in bregova v belo cesto mi zravnaj! Izpod gore potok brž pripelji! Sredi travnika ga v jezero izlij! — Čira čara, vražja moč, pridi semkaj v pomoč!«

V tem trenutku so se nevidne roke lotile dela: Zgrabile so grmovje, ga izruvale iz zemlje kot travico in že je ležalo na klančnem dnu. Z obeh brežnih strmin se je v klanec skotalilo kamenje in pečevje, nato pa sta se zganila še bregova ter se ponižala. Tam, kjer je bil prej globok klanec, se je zdaj vila lepa bela cesta; na obeh straneh ceste pa je ležal cvetoč travnik.

V ozadju so se dimile bele gore in izpod visokih planin so se bistri studenčki zbrali v potoček. Ta se je pognal prek skal v dolino in se sredi travnika ulovil v planinsko jezero. Nad jezersko gladino so se za mušicami poganjale zlate ribice. Okrog zelenega jezera pa se je dvignil venec mladih smrek in hojk. Drugo delo je bilo končano in dekle je odšlo.

Večerna zarja je prebudila dečka. Svojim očem ni mogel verjeti, saj je bilo pred njim zbrano toliko lepot: bele gore, planinski mlaj, sredi venca bistro jezero z zlatimi ribicami; po beli cesti pa se je pravkar pripeljala prelepa kočija.

Ko je bila kočija že prek mostiča, se je nenadno ustavila; iz nje sta stopila čarovnika ter si jezno ogledovala novo jezersko krajino z belimi gorami v ozadju.

Dečko ju je brž spoznal, zato je tekel prednju in jima javil: »Naloženo delo je opravljeno!«

»Saj vidiva, smrkavec!« se je obregnila čarovnica.

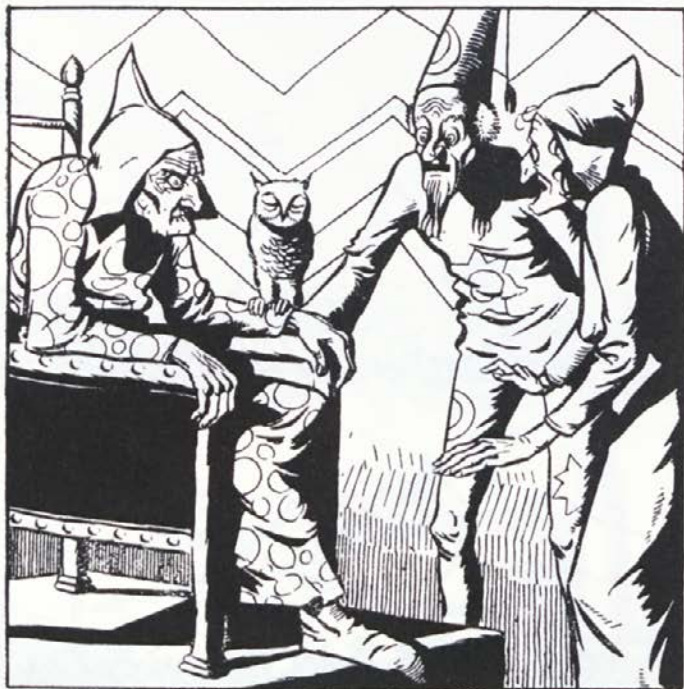
»Nu, kaj pa porečeš zdaj?« jo je zbedel mož. »Pa si rekla, da dela, ki si ga boš ti izmislila, ne bo zmožel!«

»Molči in ne gobezdaj!« mu je žena presekala besedo. »Delo je bilo mnogo težje kot včerajšnje! — Moram malo premisliti!«

Velega je dečku, naj prisede, in odpeljali so se po novi, široki cesti proti domu. Doma je otrokoma dala večerjo, nato pa ju napodila spat.

»Nu, kaj pa zdaj, stara?« jo je skušal čarovnik.

Ona pa mu je molče pomignila in odšla sta pred hišo. Iz večernih meglic se je spletel oblak, sedla sta nanj in odplula.

Šele visoko pod zvezdnatim nebom jo je čarovnik vprašal:

»Kam naju nese oblak?«

»Kam drugam kot k moji materi!« se je obregnila.

»Kaj hočeš pri njej, največji čaravnici v deveti deželi?« jo je rahlo vprašal mož.

»Povem ji kako in kaj! Mati mi bo prav svetovala. Izmišlila si bo najtežje delo, ki ga fantič ne bo zmožel, čeprav bi mu pomagala najina smrklja. Bom videla...«

»Šele videla bova...« je podvomil.

Tedaj je čaravnica zapičila svoj pogled v zemljo, kjer je spoznala kočo svoje matere, največje čaravnice iz devete dežele. Jadrno je usmerila oblak proti njej. Padal je vedno počasneje, dokler se ni ulegel po zemlji ter se razlezel v meglene prosojnosti.

Čarovnika pa sta stopila v podrto kočo in pozdravila mater, ki je na pol sedeč, stara in vsa zgubana kot hrastova skorja, čepela v svojem naslonjaču.

Starka je zapičila vanju svoj pogled in ju skušala:

»Kaj pa je vaju pripeljalo k meni?«

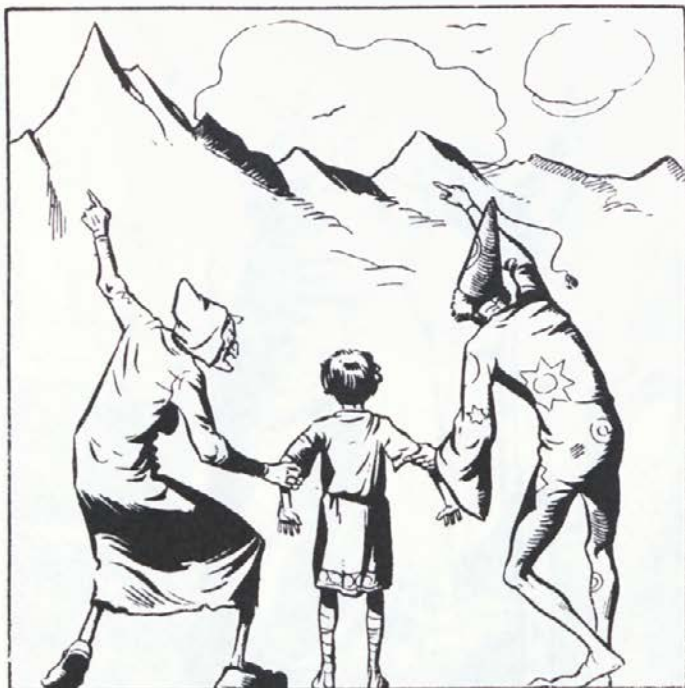
»Moja baba,« je začel čarovnik, »to se pravi ženka, mi je naročila, da sem v prvi deželi ugrabil graščakovega sina edinca. Hotela se je napiti njegove krvi, da bi se z njo pomladila... Najina hčerka pa se je z njim pobratila in zagrozila, da rajši z njim pobegne, kakor pa da bi ga izgubila. Nu, pa je moja stara, to se pravi ljuba ženka, rekla, da bo po drugi poti prišla do njegove krvi; naložila sva mu silno težko drvarsko delo, spremeniti pragozd v ržišče. Pa ga je opravil!«

Zdaj mu je žena vzela besedo in nadaljevala:

»Potem sem si drugo delo izmislila jaz; bilo je težje od prvega: bregova s klancem je moral spremeniti v prelepo krajino ob jezeru. Dala sem mu leseno motiko, a delo je opravil!«

Njena mati čarovnica je trudno vstala:

»Zdaj pa mu hočeta naložiti tretje, zadnje delo, ki ga ne bi zmožel. In zato sta prišla k meni po nasvet!«

Čarovnika sta svoji materi nemo pritrdila.

»Delo pa naj bo tako težko, da ga ne bo zmogla niti najina hči, čeprav bi mu pomagala!« je še zaprosila čarovnica.

Najstrašnejša čarovnica v deveti deželi se je globoko zamislila, nato pa povedala svoj načrt: »Na najvišjem vrhu visokega gorovja naj postavi grad z okopi in jarki, v jarkih mora biti kri... Ko pa se bosta hotela vidva gradu približati, morajo z okopov streljati tako, da vaju odženejo... To je tako težko delo, da ga ne zmore nihče razen mene!«

Vsa srečna sta se čarovnika zahvalila materi, se poslovila, sedla na oblak pred kočo in zadovoljno odplula.

Tretje jutro sta bila čarovnika še prej pokonci kot prejšnji dan. Zbudila sta dečka in ga odpeljala k vznožju visokega gorovja, mu pokazala najvišji vrh ter mu naložila zadnje, najtežje delo. »Dvoje del si že opravil; danes moraš še tretje in zadnje, ki je najlažje..., če si hočeš rešiti glavo,« sta se zlobno ponorčevala ter že vnaprej uživala.

Ko sta čarovnika pustila dečka samega in se krohotajoč napotila domov, je fantič strmel v najvišji vrh visokega gorovja in se silno razžalostil:

»Tega pa moja sestrica, čeprav je čarovničina hči, ne bo zmogla! — Oh, kako lep je svet, današnji dan je zadnji v mojem življenju...« Stožilo se mu je po domu. »Ko bi moj oče in mati vedela, kako se mi godi tu v deveti deželi! Nikdar več ne bom videl ne staršev ne rodnega gradu!«

Kar prileti prelepa ptičica s culico v kljunčku. Nekajkrat zakroži nad njim, nato pa sede na stezo in že se je spremenila v čarovničino hčer. Pohitela je k dečku, ki je bil ves otožen in raznežen ob misli na svojo usodo in drage mu domače. Nežno ga je objela in vprašala: »Bratec moj, čemu jočeš?«

»Kako ne bi jokal! Tvoj oče in mati sta mi naložila še tretje, zadnje delo; to pa je tako težko, da mu tudi ti ne boš kos! Jaz bom pa zgubil glavo!«

»Nikar ne joči! Pomagala ti bom,« ga je tolažila.

Nato sta sedla kraj stezice; deklica je razvezala svojo culico in mu ponudila jesti: »Jej tole za zajtrk! Potem boš moral tudi ti delati, če hočeva do večera končati.«

»Ali sploh veš, kaj sta mi čarovnika naložila?«

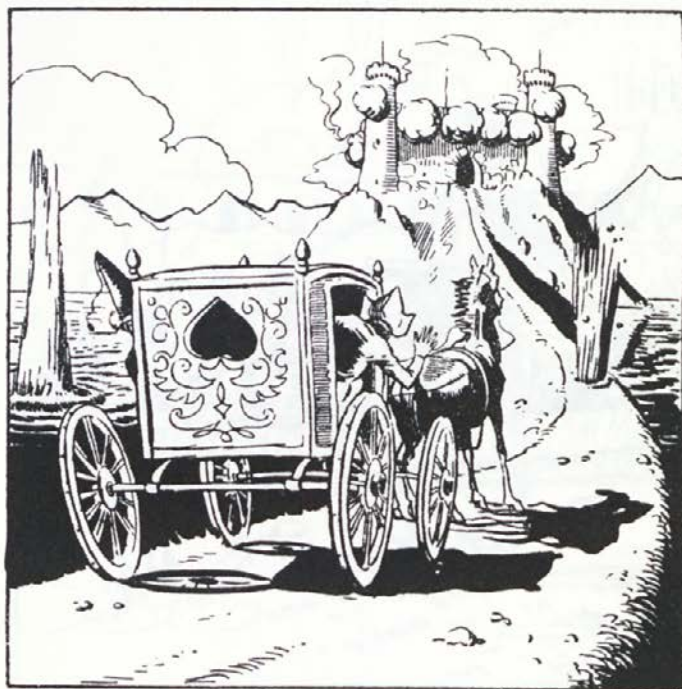
»Vse že vem, saj sem prisluškovala. To je zares najtežje delo, ki si ga je izmislila moja babica, najstrašnejša čarovnica v tej deželi. Čarovnija je v resnici izredno težavna, hkrati pa zelo nevarna. Če le malo zgrešiš, bova oba pri priči mrtva. Toda pogum, bratec moj!«

Ko se je dečko nazajtrkoval, sta odšla do vznožja visokega gorovja, nato pa splezala na najvišji vrh.

Tam je deklica z rokami izkopala jamico, potegnila iz culice čarovniško sekirico, ter opomnila dečka, naj jo dobro poslušša in si vse natančno zapomni!

»S tole čarovno sekirico mi boš odsekal glavo, nato pa prste na rokah in nogah!«

»Ne, tega ne storim za nič na svetu! Rajši sam umrem!«

Deklica pa mu je prigovarjala in ga hrabrila:

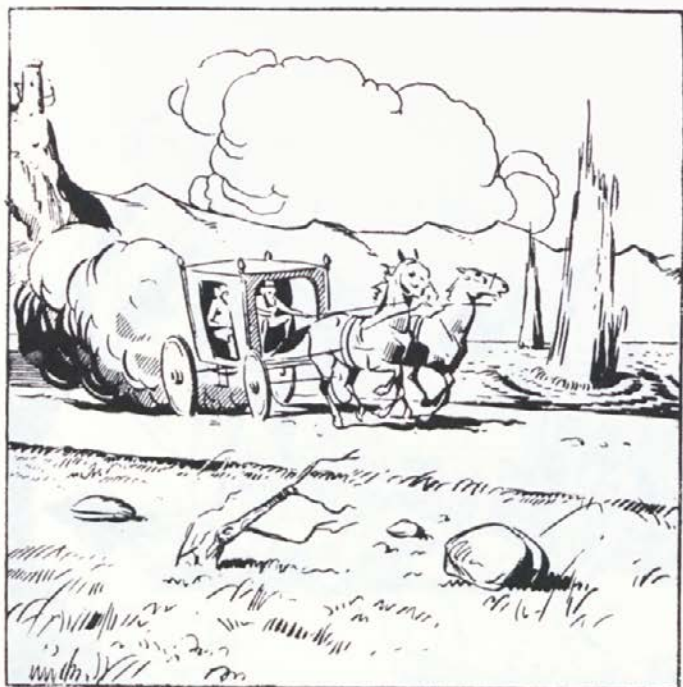
»To moraš storiti, če hočeš, da se živ rešiš iz devete de-
žele. In če hočeš, da bom nekoč tvoja ženkica...«

»Tako rad te imam in tako srečen bi bil! Pa prav zato
ne morem storiti tega, kar mi veliš!« je vzdihnil iz dna srca.

»Če me imaš zares rad, potem stori, kar ti bom velela!«
Ko ji je nemo prikimal, je nadaljevala: »S tole čarovno seki-
rico mi odsekaj glavo in jo položi v tole jamico, nato mi od-
sekaj prste ter jih razpostavi okoli glave; pri tem pa pazi, da
bo kri tekla v tole jamico. Vse drugo boš že sam napravil po
svoji pameti. Ko bo vse končano, se boš dotaknil mojega
trupla, odsekane ude namaži s slino in jih pritakni k ranam,
kjer so bili prej. In zopet bom živa in zdrava. — Ali si si vse
dobro zapomnil?«

»Zapomnil sem si že; a če se mi ponesreči...« se je zgrozil.

»Stori, kar sem ti povedala, vse drugo pa ravnaj po svoji
pameti! In rešena bova, živa in zdrava!« ga je hrabrila.

Za slovo ga je objela in srčno poljubila.

S trepetajočim srcem se je dečko lotil dela. Ko je naredil vse, kot mu je bila deklica naročila, je v hipu zrastle iz njene glave prelep grad s štirimi obrambnimi stolpi; to so bili palci; iz njene krvi pa je v jarku zavalovilo rdeče morje. V zidu je bilo vse polno strelnih lin in pri vsaki je prežal hraber strelec; to so bili ostali prsti.

Dečko je z veseljem začutil neznansko moč in silen pogum. Obhodil je vse mlade strelce in si ogledal ves trdnjavski grad z okopi in jarki vred. Spoznal je, da je vse tako, kot mu je bilo naročeno. Stal je kot poveljnik na okopu in zrl tja na cesto. Proti večeru je v daljavi zagledal črno točko, ki je naraščala in naraščala, za njo pa se je vrtničil oblak cestnega prahu; bila je kočija in v njej sta se peljala čarovnika na ogled.

»Streljajte!« je tedaj zapovedal poveljnik. In že so zagrmeli topovi, iz vseh lin so tako pokale puške, da se je ves grad kar stresal od grmenja in treskanja.

Ko so se oblaki strelnega dima nekoliko razpotegnili in dvignili v zrak, je poveljnik videl, kako je čarovnik zategnil konjem vajeti ter kočijo obrnil.

In znova se je usulo za bežečo kočijo toliko topovskih izstrelkov, da je kočija včasih kar zaplavala po zraku, a se zopet dotaknila ceste, za seboj pa puščala prašni vrtinec.

»Prenehajte!« je tedaj veselo zapovedal trdnjavski poveljnik svojim topničarjem in strelcem. In res, kot bi odrezal, so vsi prenehali streljati ter se tako lepo uvrstili, da je poveljniku kar srce zaigralo.

»Čarovnika smo pregnali! Zdaj moram rešiti še svojo sestrico!« je dejal. Dotaknil se jih je zapovrstjo, nato pa še trdnjave, in že se je vse spremenilo. Ko je dečko storil vse, kot mu je bilo naročeno, je pred njim stala mlada čarovnica.

»Živa in zdrava sem kot prej!« se mu je smehljala v oči.

Dečko ni mogel verjeti svojim očem. Ko pa sta se objela in poljubila, sta se presrečna napotila domov.

V trdi temi sta bila že v koči. Držala sta se za roki, stopila pred čarovnika in povedala, da je delo opravljeno.

»Res je! Sva si ga že ogledala. To se pravi, saj nisva mogla niti do gradu, morala sva se vrniti!« je priznal čarovnik.

»Toda s tem še ni vse končano!« je zagrozila starka.

»Rekli ste mi, da je to zadnje delo, ki ga moram opraviti, če se hočem rešiti. Nu, delo sem opravil!« je izjavil dečko.

»Res, da je bilo delo opravljeno! Toda izvršil ga nisi sam, kajti pomagala ti je tale malopridnica. Le kar nič mi ne tajita! Zato bosta oba kaznovana!«

Dala jima je večerjo, nato pa ju spodila spat.

»V tole posteljo bosta legla!« jima je čarovnica ukazala.

»Ker sta pa po tako težavnem opravlilu silno utrujena, za kazen ne bosta nič spala. Vso noč bosta drug drugega klicala! Ti boš govorila: ‚Grofič, grofič, grofič!‘ — Ti pa boš klical njo: ‚Čarovničina hči, čarovničina hči!‘ Sta me razumela?«

Obotavlja je sta ji prikimila.

Čarovnica ju je pustila sama v sobici ter vsa razkačena odšla v sobo k možu, saj si še vedno ni opomogla od jeze in sramote, ki sta jo bila danes s čarovnikom doživela.

»Otroka sem nagnala spat in jima naročila, da morata vso noč klicati drug drugega!« mu je javila čarovnica.

On ji je v odgovor samo nekaj zamomljal.

»Taka sramota, juj, taka sramota!« je sikala vsa razkačena. »In takšna hinavščina! — Če smrkljivo pogledaš, bi si mislil, da ne ve, koliko prstov ima na roki. Pa ti gre in nas vse tri skupaj tako poseka! Le kdaj se je bila vsega tega čaranja naučila! In naskrivaj!«

»Je pač tvoja hči! Čarovničina hči! V krvi ima vse te čarovnije, od tebe, od mene in od tvoje matere,« je dejal mož.

»Molči! — Povej rajši, kaj naj napravim z njima!«. Čez čas pa je sovražno siknila: »Še nocoj morata oba umreti!« In na uho mu je pošepetala svojo nakano.

Čarovnik je vzel leščerbo in po lestvi splezal na podstrešje.

Medtem ko je čarovnik previdno stopal po podstrešju, sta otroka sedla v svoji sobici na posteljo in strahoma prisluškovala čarovnikovim stopinjam. Kmalu sta čula, da se je tudi čarovnica povzpela na podstrešje in da sta se nekaj menila.

Otroka sta pritajila svoj dih, da bi ujela vsaj besedico iz njunega pogovora. Toda čarovnika sta skoraj šepetala.

»Niti besedice nisem razumela! Kaj neki iščeta ponoči na podstrešju?« je zaskrbelo deklico.

»Če nam ne pripravljata zopet kaj hudega!« se je prestrašil dečko.

»Prav slutiš! Nekaj hudega pripravljata tam gori. Nista zaman splezala na podstrešje! Toda, kaj pripravljata?«

»In zakaj morava govoriti vso noč? Pa se menda ne bojita, da bi pobegnila?« je sprožil dečko misel.

»To je! — Brž na delo!« — In že ga je peljala k vzglavju. Dvignila sta vsak svojo blazino in dihnila pod njiju tri besede: grofič, čarovničina hči.

Obe blazini sta pri priči spregovorili. Dečkova je klicala: »Čarovničina hči!«, dekličina pa: »Grofič, grofič!«

»Zastran govorjenja sva brez skrbi; blazini bosta najini imeni klicali vso noč do jutra!« je bilo dekle pomirjeno.

»Tačas pa midva pobegneva in se rešiva!« je skoraj zavri-skal dečko.

»Ne tako glasno, da prehitro ne odkrijeta najine prevare! Pobegneva tja proti morju...«

»Tam najdeva kak čoln in odveslava v mojo domovino!«

»Samo da bi se nama beg posrečil. Potem...« se je dekle zamislilo. »Jutri zjutraj bosta odkrila najino čarovnijo in tedaj naju bosta šla iskat in lovit!«

»To noč morava priti čim dalje! — Toda kako?«

»Že vem! Obujeva si take škornje, s katerimi bova pre-stopila tako na široko, kot sta dve mizi dolgi!« In že je pri- vlekla iz skrivne omare dva para čarovnih škornjev; pri priči sta bila v njih.

Ko sta stala oba v čarovnih škornjih, sta zopet prisluhnila: na podstrešju sta se čarovnik in čaravnica še vedno pogovarjala ter nekaj preizkušala, medtem ko se je v sobi razlegalo klepetanje obeh blazin, ki sta menjaje klicali:

»Grofič! Čarovničina hči! Grofič! Čarovničina hči!«

Prijela sta se za roke in si brala v žarečih očeh, da je prišel veliki trenutek, ko bosta pobegnila.

»Vrata bi utegnila zaškripati! Skoz okno pobegniva!« je predlagal dečko.

»Prav imaš! Saj skoz okence naju vabi sam lunin krajec!«

Tiho in previdno sta zlezla skoz okence ter za hip obstala in prisluhnila. Ničesar nista opazila. »Naprej!« je velelo dekle.

»Ti, lunin krajec, pa nama sveti, da kam ne zaideva!«

In že sta napravila prve korake za dve dolžini mize. Ko sta se drugič prestopila, sta imela kočo za seboj. Še enkrat sta se ozrla, nato pa sta začela teči. Čarovniški škornji so ju nesli, kot bi letela po zraku. Beg se jima je posrečil.

Na podstrešju pa sta čarovnika medtem že sklenila njuno smrt...

Med dva pokonci stoječa tramova sta obesila velikansko jekleno rezilo, ki je viselo pripravljeno, da zgrmi navzdol ter pri priči prereže strop, nato pa pade v sobico, kjer spita oba otroka. Ob strani je bilo treba samo pritisniti na vzvod in že bi rezilo vse prerezalo na dvoje... Ko sta vse pripravila, sta legla po podstrešnih tleh in prisluhnila, če še govorita.

Skozi lesen strop sta čula njuno otroško čebljanje:

»Grofič, čarovničina hči, grofič, hči...«

Zadovoljno sta se spogledala in ugotovila, da še ne spita in da še vedno kličeta drug drugega...

Bilo je ravno polnoči, ko sta se znova spogledala in si pomežiknila. Čarovnik je pritisnil na stranski vzvod, vrvi so zaškripale in težko rezilo je v padcu prerezalo leseni strop in zgrmelo v sobico. Skozi nastalo špranjo se je prikadil prah in dim. Tedaj sta zadovoljno splezala s podstrešja...

Čarovnika sta to noč prespala kot ubita. Drugo jutro se je prva zbudila čarovnica in se zavzela, ker je bilo že zelo kasno. Spomnila se je polnočnega rezila in njena prva pot je bila v hčerkino sobico. Vrata so bila zaprta. Iz gole radovednosti je prisluhnila in tedaj je v svoje začudenje čula, kako sta se otroka še vedno klicala: »Grofič, čarovničina hči!«

»Ali se norčujeta in se nama rogata, ali ju rezilo ni ubilo?«

Vsa sobica je bila prerezana na dvoje in vse, kar je bilo v njej. Tudi postelji. Ker pa čarovnica ni zapazila otrok, se je razkačila.

»Ušla sta ptička, postelji sta prazni!«

Blazini pa sta se ji še vedno rogali...

Planila je v svojo sobo in že je kričala nad možem.

»Ti, lenoba lena, pri priči mi vstani! Hitro na noge in za njima. Sobica in postelji sta prazni! Smrkavca sta nama pobegnili. Brž natakni škornje in za njima, da nama ne pobegneta iz devete dežele! Pripelji ju nazaj živa ali mrtva!«

Čarovnik je le stežka vstal. Preklinjal je otroka, ki sta ju tako grdo prevarila in pobegnila. Šel je v njuno sobico ter se sam prepričal, da ju zares ni nikjer.

»Čuj, stara! Otroka sta gotovo nekje blizu, saj se še vedno kličeta!« je opazil. Čarovnica je priskočila. Čeprav sta premotala vse podrtine, ju vendar nista nikjer našla.

»In zdaj se nama še posmehujeta!« je jezilo čarovnika. Ko pa sta dvignila blazini, je otroški klic utihnil.

»Torej sta nama pobegnila še pred polnočjo!«

Čarovnica je planila k skrivni omari. Bila je prazna.

»Najine stare škornje imata! Brž za njima! Z novimi škornji ju prav gotovo dohitiš!« ga je priganjala starka.

Čarovnik je obul nove škornje in odšel...

Pobegla otroka sta vso noč korakala v starih škornjih. Proti jutru sta bila že silno utrujena. Zato sta se v jutranji zarji ustavila vrh hriba, da se malo odpočijeta ter sladko zadremljeta. Šele lepo spočita bi lahko znova nadaljevala pot.

Legla sta in utrujena od celonočnega bega pri priči zaspala.

Jutranja zarja ju je pokrila. Ko pa se je zbudilo sonce, ju je prijetno grelo, kot bi ležala v najtoplejši postelji.

Deklico obiščejo sanje... Še enkrat je doživljala ves beg. Prav zdajle je hotela biti doma... In sanje so jo prenesle v domačo kočjo...

Jutro je, sonce se je že dvignilo, ko se je čarovnica prva zbudila. Gre gledat v njuno sobico; na svojo jezo opazi, da sta otroka živa in zdrava zbežala... Zato plane v svojo sobo in vrže moža iz postelje... Ta pa še ne verjame; preišče sobico in, ko vzdigne blazini... Pogleda v omaro, starih škornjev ni. Obuje si nove in ti ga kar sami nosijo po njuni sledi; po poteh, po bližnjicah, skozi gozd, prek polj in travnikov. Prav zdajle je na cesti... Njegovi koraki so mnogo daljši od njunih. In tedaj...

Tedaj plane deklica iz sanj in prebudi dečka, zakaj na cesti je zagledala čarovnika, ki se jima je približeval z veliko naglico.

Dečko se ni še popolnoma vzdramil, ko je v največjo grozo opazil, kako naglo se jima približuje čarovnik.

»Kaj pa zdaj? Ujel naju bo! Njegovi škornji ga kar sami nesejo po najini sledi!«

Mlada čaravnica pa je že našla rešitev. Brž ga je potegnila za seboj in mu velela:

»Sezujva si škornje! Vrzi jih tjale za grm, pa tako, da jih pozneje zopet najdeš!« In že sta se sezula, dečko pa je čarovne škornje skrnil v grmovje. Dekle ga potegne za seboj:

»Jaz se spremenim v kapelico, ti pa v zidarja. Vse drugo ravnaj po svoji pameti!«

Več mu ni utegnila naročiti, kajti izza ovinka se je prikazal čarovnik in buljil pod noge.

Čarovničina hči se je že spremenila v zidano kapelico kraj ceste, dečko pa je bil slikarski učenec. Vneto je mešal svoje barve ter se poizkušal na sliki v kapelični vdolbinici.

Prav tedaj je čarovnik dvignil svoj pogled.

In zagledal je kraj ceste lepo kapelico, pred njo slikarčka. Že jo je mislil pobrisati mimo, ko naglo obstoji in se zazre v slikarčka in ga nagovori: »Dobro jutro, zidar!«

»Dobro jutro! Zidar pa nisem, saj vidiš, da sem slikar,« se obregne mladeč.

»Bodi slikar ali zidar, meni je vseeno!«

»Če vam je vseeno, čemu me pa potem motite?«

»Saj te ne nameravam motiti. Le to sem te hotel vprašati, ali si videl iti tod mimo dva otroka, dečka in deklico?«

Slikarček se je namrdnil in ga je predrzno pogledal:

»Slikam že, odkar se je naredil dan, toda tu mimo še ni šel nihče. To jutro še nihče. Zakaj ju pa iščeš?« ga je zaskrbelo.

»Ah, tako! Pobegnila sta mi smrkavca, pa me je stara, to se pravi moja žena, napodila za njima, da ju dohitim in ulovim. Pripeljati ju moram domov živa ali mrtva!«

»Škoda, da ti ne morem pomagati!« je slikarček žalostno skremžil obraz.

Čarovnik mu je vse lepo verjel in si na glas govoril:

»Če ju tale slikar ni videl iti tod mimo, potem ju po tej poti ne bom več iskal!«

»Najbolje bo, da se vrnete!« mu je svetoval slikarček.

Tedaj so se čarovnikovi škornji kar sami obrnili ter mu zasukali noge nazaj proti domu.

»Res bo najbolje, da se vrnem!« si je dejal.

»Ali mož, kaj pa bo dejala vaša žena, če ju ne boste pripeljali domov ne živa ne mrtva?« se je slikarček rahlo pošalil.

»Nič dobrega me ne čaka! Znova me bo napodila. Če ji pa ne bo kaj prav, pa naj ju gre sama lovit!« se je hrabil mož in odšel proti domu.

Brž ko je izginil za ovinkom, je slikarček trikrat potrkal po zidu in že je pred njim stala čarovničina hčerka ter se mu hvaležno nasmehnila. Ko ga je objela, se je še on iz slikarja spremenil v dečka. Poiskala sta škornje in si jih znova obula.

»Dobro si ravnal!« ga je kar gredoč pohvalila.

In tako so vsi trije nadaljevali svojo pot ter se oddaljevali vedno bolj: otroka proti morju, čarovnik proti domu.

Čim bolj se je vlekla pot, tem počasneje je stopal čarovnik, saj je tako dolgo pot napravil zaman.

»Takšno pot, pa zaman! Saj smrkavca tod sploh bežala nista! Seveda, moja stara bo zopet rentočila nad menojo ter brusila obme svoj strupeni jezik. No, naj mi le kaj reče! Ji že povem, da bo pri priči utihnila!« se je hršil in hrabil.

Ni še prišel do kočee, že ga je žena nahrulila:

»Kje imaš begunca?«

»Kaj tako noro sprašuješ? Saj sama vidiš, da ju nimam! Sam sem!« se je še nekoliko zadrževal čarovnik.

»Ali ti nisem velela, da ju dohiti?« je zijala vanj.

»Si velela, ne tajim...« se je izogibal.

»Pa da ju pripelji živa ali mrtva?« se je drla, prekrizala svoji roki ter zapičila vanj svoj srepi pogled kot kača v miš.

»Rekla si mi, to je res!« je jel priznavati.

Ona pa se ni pustila kar tako zavesti:

»Nič se mi ne izmotavaj! Zakaj ju nisi pripeljal? Govôri!«

»Tebi je lahko reči: ‚Pipelji ju živa ali mrtva!‘ Toda to storiti je teže.«

»Hm, šleva! Za nobeno rabo nisi!«

»Zdaj mi je pa dovolj, stara! Sama bi bila šla in ju ulovila!« se je ujezil.

»Molči! Pokveka ti takšna! Vidim, da si za nič!«

»Kako? Za nič! Jaz nisem za nič! Le nikjer ju videl nisem! Zato ju nisem pripeljal!« Njeno vpitje in jezikanje mu je že presedalo, tembolj ker ga je gledala tako grdo, kot bi ga klala.

Čez čas je popustila in ga mirneje vprašala, če je koga srečal. Ko ji je nevoljno odkimal, je vrtala vanj kot sveder v les:

»Pa si koga videl na poti? Ali kraj ceste?«

»Na poti nikogar! Le za ovinkom sem videl mladega slikarčka, ki je slikal sliko v vdolbino majhne kapelice.«

Pri teh besedah je žena znova zrasla:

»Ali ti nisem rekla, da si za nič! — Onadva sta bila! Kapelica je bila najina hči, slikar pa njen bratec. Smrkavca!«

»Kako naj bi bil jaz vedel, da sta kapelica in slikar pobegla otroka?«

»Kakšen čarovnik si, da te že taka smrkavca potegneta!«

»Smrkavca sta tudi tebe potegnila in še celo tvojo mater!«

»Da si mi pri priči tiho! — Si ga kaj vprašal, nagovoril?« ga je znova skušala nekoliko mirneje.

»Vprašal sem ga, ali ju je morda videl. Pa je rekel, da ne.«

»No, saj pravim! — Za nič si! Če bi bil od kapelice odkrušil le malo ometa in se z njim dotaknil slikarja, pa bi ju bil imel! Oba!«

»Zakaj mi pa nisi prej povedala kako in kaj, če že vse tako dobro veš in znaš!« je zinil predrzno.

»Ne jezikaj, če ne, te...« Ugriznila se je v jezik, nato pa velela: »Preobuj se, pri priči se obrni, pa za njima!«

Čarovnik je jezno godrnjal in požiral besede. Nazadnje se je vdal. Poiskal je druge škornje, ki neso dvakrat tako daleč, ter se preobul.

»Zaradi ljubega miru pojdem!« je brundal v brado ter se znova napotil za beguncema.

Mahnil jo je po isti sledi kot zjutraj.

Novi škornji so ga večinoma nosili po zraku, da je kar pelo in žvižgalo za njim. Ko so ga škornji prinesli izza ovinka, je obstal kot vkopan.

Nikjer ni bilo ne kapelice ne slikarja.

»Presneta babnica, moja stara, pa je vendarle imela prav! Kapela in poslikani smrkavec sta bila pobegla otroka! Vama že pokažem, kaj se pravi biti čarovnik, ki ga nosijo taki škornji, kot so tile moji! Dohitim vaju in potem gorje vama!« se je dušil od srda ter že naprej užival, kako ju bo! »Taka smrkavca, pa me tako nabrišeta! In kako predrzno me je gledal! No, le čakajta, ko vaju dobim v pest!«

Pognal se je naprej in novi škornji so ga zopet nosili po zraku, da je kar žvižgalo za njim.

Pa ga škornji prineso v velik gozd in skozenj do potoka; tam se škornji kar sami ustavijo, čarovnik pa se zazija predse.

Tam ob potoku je nepremično sedel mlad ribič in zamišljeno strmel v vodo potočnico. Čarovnik se pritihotapi bliže in ga nekaj časa mirno opazuje. Ribič pa je nemoteno dalje lovil ter s svojo ribiško palico vlačil trnek po vodi gor in dol.

In mladi ribič potrpežljivo čaka in čaka, da se bo kakšna lačna riba polakomnila na trnku nasajenega črva... Pa nič.

Čaka tudi čarovnik. Ko ga mine potrpežljivost, pride k njemu ter ga nagovori: »Dober dan, ribič!«

»Dober dan tudi tebi!« odzdravi ribič, ne da bi ga pogledal.

»Ribariš?« ga je vprašal tjavendan.

»Mhm!« je bil prav tak odgovor.

»Imaš kaj sreče?«

»Tako, malo, lahko rečem: nič kaj!« se mu je izogibal.

Čarovnik je prisedel ter še pazljiveje opazoval ribarjenje.
 »Kako, da nobena ne prime?« ga je skušal.

»V deževju rade prijemajo, kajti takrat iz kalne vode ne vidijo ne trnka ne ribiča. Takrat so tudi bolj požrešne. Danes pa bržkone ne bo nič z ribami,« je dejal ribič tjavendan.

Čarovnik se spomni obeh beguncev in brž povpraša, če že dolgo ribari.

»Odkar se je zasvitalo!«

Ta odgovor je čarovnika razveselil ter ga navdal z upanjem, da bo vendarle kaj izvedel od tega redkobesednega ribiča.

»Če si res že tako dolgo tu ob potoku, si prav gotovo videl, če je šel kdo tod mimo?«

»Ne bi rekel...«

»Sta morda šla tod mimo dva otroka, neko dekle in deček?«

»Nič kaj takega nisem videl, res ne! Sta se vam izgubila?«

»Zgubila se nista, to ne! Pobegnila sta mi, pa bi ju rad spravil domov,« mu je priznal čarovnik.

Mladi ribič je malo pomolčal, nato pa menil:

»Če sta pobegnila, jima pač ni moglo biti dobro pri vas.«

Te besede so čarovnika zbudle, da je pri priči vstal in ga nahrulil:

»Rajši lôvi svoje ribe in ne vtikaj svojega jezika v naše družinske razmere!«

»Saj vas nisem jaz prosil za pogovor, vi ste mene nagovorili! Povrhu ste mi zdajle s svojim glasnim govorjenjem razbili gozdno tišino, da mi nobena riba ne prime!« se je hudoval ribič. »Pustite me na miru in pojdite svojo pot!«

Čarovnik ga je grdo pogledal in si dejal:

»Imaš prav, dečko! Kar domov jo mahnem, čeprav brez beguncev! Moja stara bo sicer spet robantila...«

»Vaša žena mora biti pač silno huda?« ga je skušal ribič.

»Sam zlodej je v njej! Toda vtretjič ju ne grem lovit! Kar sama naj gre!« in se je čarovnik obrnil proti domu.

»Pa srečno pot!« mu je voščil ribič.

Novi škornji so ga nosili kar sami, toda sonce je tako močno pripekalo, da mu je znoj curkoma lil z obraza. Zmučen od dvakratne dolge poti se je le s težavo privlekel domov.

Pred kočo je hotel leči v senco in se malo odpočiti, toda že ga je žena nahrulila:

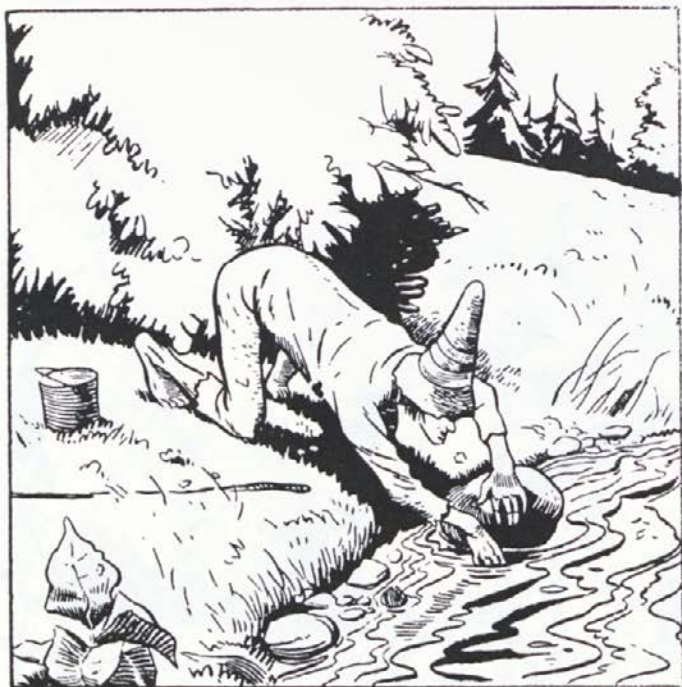
»No, si že doma? In kar sam? Kje ju pa imaš, otroka?«

»Nikjer! Saj ju niti videl nisem!« se je izgovarjal. »Nikogar nisem ne dohitel ne srečal; le mladega ribiča sem našel ob potoku, bil je pravi jezikavec!«

Zdaj šele se je čarovnica znesla nad njim:

»Kolikokrat sem ti že rekla, da si za nič! — Oni ribič je bil grofič, riba v vodi pa hčerka. Le malo bi se bil moral ribiča dotakniti, pa bi se bila riba ujela. — Tako pa nič! In že vdručiš sta te prevarila. Kje neki sta že sedaj? Že vidim, da moram sama za njima. Bom videla, če ju ulovim ali ne!«

»Že prvič bi bila šla kar sama, pa bi ju že davno imela!« ji je mož zabrusil v obraz in kot ubit obležal v travi pred kočo.

Brž ko so čarovniški škornji odnesli čarovnika skozi gozd in nazaj proti domu, je mladi ribič vrgel svojo palico s trnkom vred v travo, nato pa previdno stopil na gozdno pot ter oprezval, ali je čarovnik zares odšel ali pa se je le kje potuhnil in čaka ugodnega trenutka, da bi ju zgrabil in odpeljal domov.

Na robu gozda se je ustavil in, ko je v svoje največje zadovoljstvo videl, kako se je čarovnik v resnici vračal domov, je stekel k potoku in začel z očmi iskati zlato ribico.

Toda njegove bistre oči je niso mogle nikjer izslediti.

»Morda se je skrila v kakšno votlinico pod kamen!« se je tolažil.

Priponil se je in s tresočo se roko segel pod kamen, da bi ulovil čudovito zlato ribico. Pod spolzkim kamnom je bila za pest velika odprtina v vodno votlinico; tudi vanjo je segel in otipaval ter lovil ribico. Pa je bil ves trud zaman. Tedaj mu je postalo vroče: »Se je mar zlata ribica zgubila? In se je dekle kje ponesrečilo?«

Čimdalje bolj ga je skrbelo, kje je zlata ribica. Zavihal si je rokave in hlačnice ter pogumno stopil v potok. Segal je pod kamne in pečine, obtipal je breg, bil s svojo roko v vseh votlinicah in jamah — toda zlato ribice ni bilo nikjer. Še huje ga je zaskrbelo. Jel jo je klicati. Zaman!

Njegovo srce je prevzela tako silna žalost, da se je vrgel na breg in solze so mu kar lile po obrazu.

V tem hipu pa je pod potočno gladino švignila zlata strela; bila je zlata ribica, ki se je zatekla naravnost pod oni kamen, kjer je bila izginila deklica. In že je iz vode potočnice vzrastla čarovničina hči, vsa odeta v sončne zarje, ter razprostrla roke za objem.

»Ribič moj mladi, podaj mi roko, da pridem iz tega potoka!« ga je prijazno zaprosila.

Ribič je pri priči skočil v potok in, ko se je deklice dotaknil, je bil zopet prejšnji dečko. Od veselja bi bil najrajši kar zavriskal.

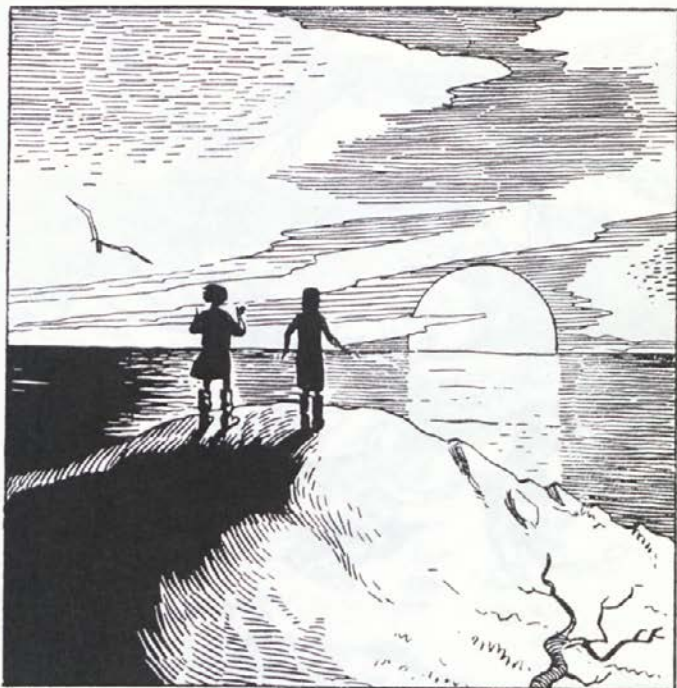
Stopila sta na suho, vsa sijoča od sreče, da sta že vdrugič ušla svojemu zasledovalcu ter se zopet spremenila v dekle in fanta. Tedaj ji je fant povedal ves razgovor med njim, mladim ribičem, in čarovnikom, ter končal:

»Tvoj oče je bil že silno zdelan in utrujen; rekel je, da ga nič več na svetu ne pripravi do tega, najmanj pa njegova žena, da bi naju še vtretjič šel lovit!«

»Zdaj bo prav gotovo pridirjala za nama moja mati, ker se bo bala, da bi čarovnika še vtretjič prevarila in mu nazadnje ušla. Zato pa brž v čarovne škornje! Zdaj jo urno mahniva proti morju! Čim prej bova na morju, tem bolje za naju, kajti na morju ugasne čarovničina moč nad nama!«

»Precej časa sva že zgubila, ker te tako dolgo nisem našel!« ji je rahlo očital, nato brž potegnil škornje iz skrivališča.

V trenutku sta tičala v čarovniških škornjih in že so ju nosili skozi gozd, da so se za njima veje kar lomile; na cesti pa sta videla za seboj dva vrtinca belega prahu ...

Čarovniški škornji so oba pobegla otroka nosili ves dan proti morju. Niti trenutka nista zgubila, da bi se malce odpočila. Gnal ju je strah, da ju ne bi dohitela čarovnica, preden bi dosegla morje.

Večkrat se je deklica ozrla na fanta in ga gredoč hrabrila:

»Le pogum, fant! Do večera morava biti pri morju! Potem bova rešena!«

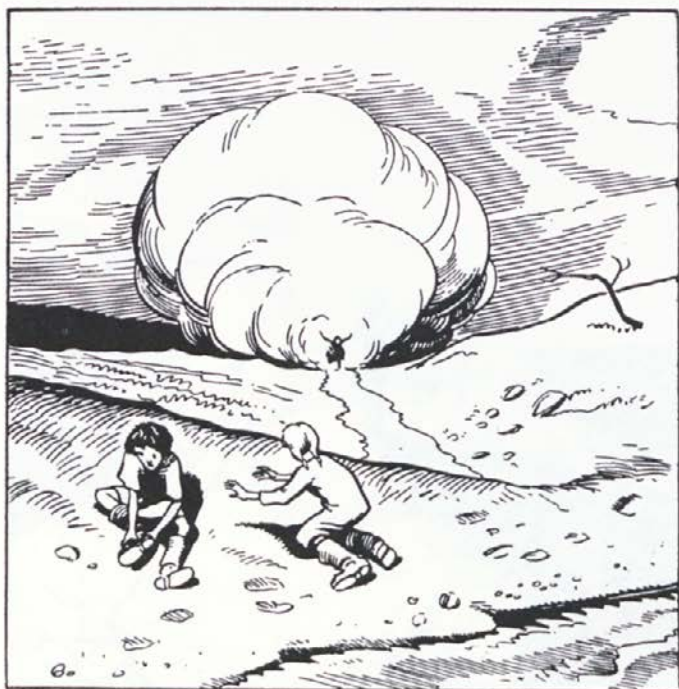
Dečko pa se je v strahu neštetokrat ozrl, ali jima morda čarovnica ni že za petami. Potem ji ne uideva, ga je obšla groza.

Proti večeru sta na griču nenadno obstala kot vkopana.

»Morje, morje, morje!« sta oba hkrati vzkliknila.

In res: pred njima je mirno ležalo morje, kot bi njegove gladine še nikdar ni bila zavihrala burja.

Nad njim so se umirili celo večerni oblaki, sonce pa se je že potopilo za polovico ter po gladini vrglo svoj odsev kakor zlato preprogo, ki ju bo pripeljala domov... Stala sta kot dva kipa ter zrla v sončni zahod na morju.

V tišino zahajajočega sonca se je pomešal nenavaden piš. Dekle se je vznemirilo in, ko se je ozrlo, je zavpilo:

»Moja mati gre!«

V hipu sta na koncu ceste zagledala bližajoč se bel vrtinec, v njegovem vrhu pa črno točko, ki se je naglo večala.

»Gorje nama, če naju dobi v svoje roke!« je premrazilo dečka. »Kaj sedaj? Ali skočiva pred njo v morje?«

»Ne! V morju bi brez čolna utonila!«

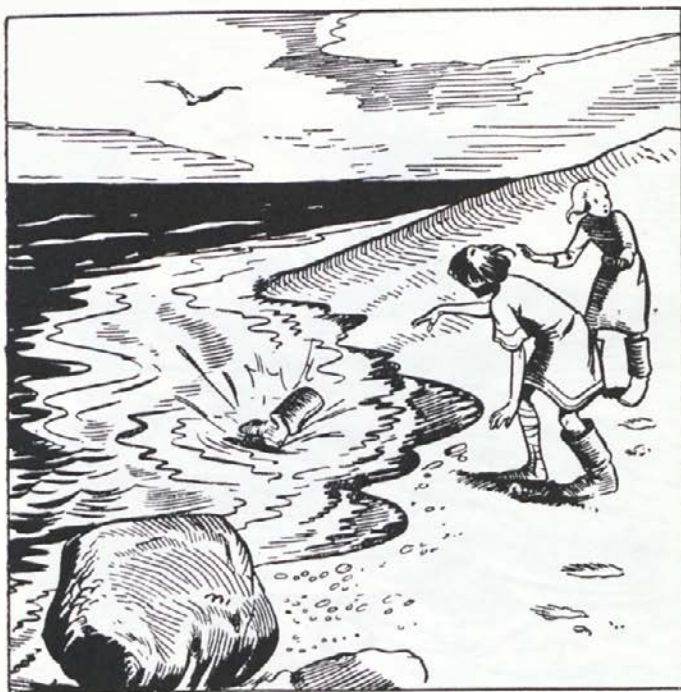
»Na obali pa je ne smeva počakati, ker bi naju zdrobila v sončni prah! Kaj sedaj? Ali zbeživa?«

»Ne ubeživa ji, dohitela bi naju! Poskusiva še z zadnjo čarovnijo!«

»Samo hitro, da ne bo prepozno!«

Oblak se je strahotno večal in večal, piš pa je naraščal s črno točko vred.

»Sezuj si desni škorenj in ga vrzi v morje!« mu je zdajci velelo dekle ter zrlo proti bližajoči se materi, veliki čarovnici.

Dečko je sedel in si naglo hotel potegniti škorenj z noge; toda v razburjenosti se mu je škorenj zataknil prav ob peti, da ga ni mogel sezuti.

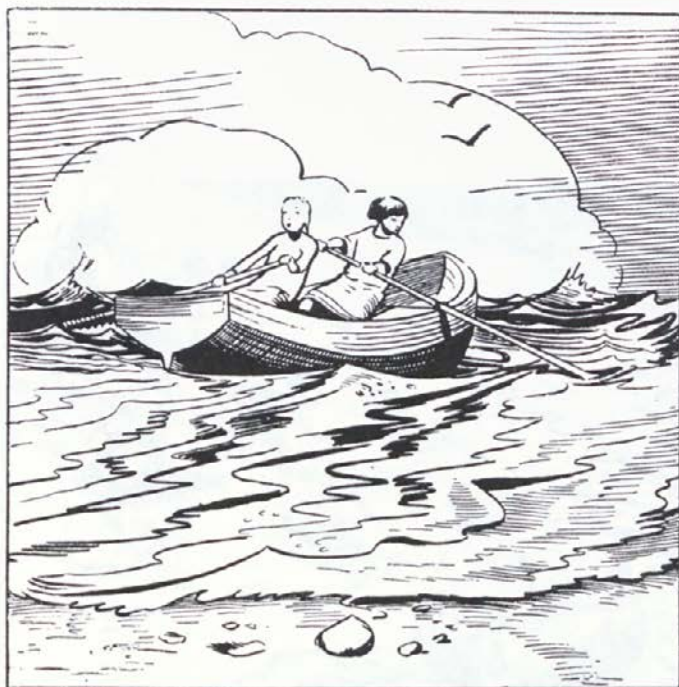
»Hitro, hitro! Da ne bo prepozno!« je dekle zakričalo.

Z rastočim oblakom vred se je večala tudi čarovnica. Oboje se je gnalo sem proti njima kot strašna burja, ki bo pokončala vse, kar bo našla živega na svojem potu.

Zdaj se je dečku vendarle posrečilo, da je potegnil škorenj z noge in ga vrgel v morje. Škorenj se je takoj razpotegnil in zrasel je prelep čoln z vesli, pripravljen, da ju sprejme vase. Toda morski val ga je v trenutku odbil od obale in zdelo se jima je, kot bi bile roke nevidnega veslača zaveslale in ga gnale proč od brega.

»Skočiva v morje!« se je zdajci odločilo dekle.

In ne da bi kaj premislila, sta planila vanj. Prvi hip ju je morje zalilo, toda že prihodnji trenutek so ju škornji dvignili na morsko gladino. Velik val ju je zanesel do čolna...

S penečega se vala sta skočila v čoln, ki se je močno zazibal, a se takoj umiril. Sedla sta vsak k svojemu veslu in zaveslala.

Tedaj si je čarovničina hči segla v lase in iz njih potegnila zlat glavnik, ga brž pomočila v morje. In že se je mirna morska gladina vznemirila, zgubala in se pognala v valove, ki so se besno zaganjali ob morsko obalo. Od obrežja pa so se nenadno odbili in se zagnali v čoln ter ga, kot bi trenil, potisnili naprej od obale. Otroka sta veslala in veslala, kolikor so jima dale njune mlade moči.

Toda burja je naraščala, vedno silneje je udarjala v morske valove ter jih gnala proti čolnu.

»Glej ta val. Prevrnil nama bo čoln!« je zakričal dečko ter se mu z veslom uprl.

Na srečo je dekle utegnilo vreči svoj glavnik v morje. Zdajci so se valovi znižali ter pustili njun čoln v miru. Zato pa so se tem bolj divje zaganjali proti obali.

Prav ta čas se je na hribčku prikazala mati kot divje razjarjena čarovnica. Stala je kot črn kamnit steber, iz njenih oči pa so na vse strani švigale strele. Ko je videla pobegla otroka v čolnu, jima je zaklicala čez valove, da je prevpila celo burjo:

»Vajina sreča, da sta mi ubežala na morje! Sicer bi vaju zdaj raztrgala na drobne koščke, v sončni prah! Tako pa sta rešena!«

»Rešena! Rešena sva!« sta zavrisnila otroka ter od samega veselja dvignila vesla materi v pozdrav.

»Ne huduj se na naju, mati!« je zaprosila hči.

»Pojdita, kamor vaju srce vleče! — Hotela sem se z grofičevo krvjo pomladiti, pa sem se le še bolj postarala od jeze in skrbi! Po mojem ukazu te je, grofič, moj mož ugrabil, da bi tvoj oče ne bil srečen. Izgubil te je za nekaj časa... Jaz pa sem se sama kaznovala, ker sem hčerko izgubila za vedno!« Tedaj je v morje vrgla veliko škatlo.

Visok morski val je materino škatlo prinesel do čolna; hčerka jo je ujela in jo potegnila v čoln.

»Ni prav, da si jo vzela!« jo je zdajci okregal dečko.
»Morda nama prinaša pogubo!«

»Je že prepozno! Škatla je v čolnu!«

Pa je v njegov sum udarila čarovnica, njena mati:

»Ne sumniči, smrkavec! V njej sem svoji hčerki poslala doto in darilo za vajino poroko!«

»Hvala ti zanjo! Čeprav ne vem, kaj si mi poslala za poročno darilo in doto!« je zaklicala hčerka proti obali.

Njena mati je prikimala in zaklicala: »Bodita srečna!« Obrnila se je ter odvihrala domov.

»Pa je vendarle dobra, moja mati! Če bi naju bila res hotela ubiti, bi naju bila tudi ubila. Pa je pri vseh treh delih dopustila, da sem ti jaz pomagala s čarovnijo. Za nama je dvakrat poslala očeta, čeprav bi naju bila ona sama že prvič ujela, če bi bila hotela!« je hčerka zagovarjala svojo mater.

Kar se je dvignila silna burja in na nebu napihnila velikanske oblake. Iz njih so švigale strele ter udarjale v besneče valove tik ob čolnu.

»Rešila sva se tvoje matere, čarovnice! In zdaj, ko bi se lahko srečno vrnila v mojo domovino, pa nama preti nesreča na morju. Utonila bova, če se burja ne umiri in če se valovi ne poležejo!« je tožil dečko.

Tedaj je visok val kot v odgovor zagrabil čoln ter ga z veliko brzino nesel proti morski obali; ob njej se je razbil, oba čolnarja pa vrgel v morje.

Toda na srečo morje ob obali ni bilo globoko in oba sta se rešila na suho, kjer je že ležala materina škatla.

»Zdaj sva še čoln izgubila!« je bridko potožil dečko.

»Za slovo sva se še okopala!« se je nasmejalo dekle, ki je čutilo, da je izgubilo vso čarovniško moč in postalo navadno človeško bitje. »Še le zdaj sem pravo dekle, ne več čarovničina hči!« In stopila je na suho.

Slekla je premočeno obleko ter odprla materino škatlo: v njej so bile tri prelepe obleke. In vzela je prvo, ki je bila modra kot nočno nebo v mehki mesečini, ter jo oblekla.

V njej je bila tako lepa, da se je mladenič ni mogel nagledati: »Lepa si, moja sestra!«

»Nevesta,« je popravil nek moški glas. Ozrla sta se in zagledala pred seboj čarovnika. Zgrozila sta se ter prebledela, zakaj zavedela sta se, da je dekle v morju zgubilo vso čarovno moč. »Zdaj vaju pa imam!« se je zasmel čarovnik. »Tretjič sem vaju vendarle ulovil in zdaj mi ne uideta več!«

V hipu je vse tri zagrnil bel oblak tako, da se niso več videli. In že so čutili, da se je jel oblak dvigati. V višini se je zjasnilo, zakaj oblak se je posrebril.

Ko so se zopet zagledali, se je čarovnik nasmejal:

»Moja stara, to se pravi moja žena in tvoja mati, me je napodila sem, da vaju na oblaku prepeljem domov, tja, kjer sem te bil ugrabil, grofič in ženin. Nu, pa pojdimo!«

Srebrni oblak je nad rodnim gradom padal vedno niže in niže ter se nad grajskim vrtom ulegel po tleh.

»Izstopita!« jima je velel oče čarovnik, nato pa jima zaželel svoje voščilo: »Bodita srečna!«

Ko je hčerki izročil materino darilo, se je oblak jadrno dvignil. V njem je znova odplul čarovnik iz devete dežele.

Fant in dekle sta mu mahala v slovo, dokler jima ni izginil izpred oči. Tedaj pa je grofič prijel čarovničino hčerko za roko in jo peljal po spuščenem pridvižnem mostiču na grajsko dvorišče. Tam so ga grajski stražniki takoj spoznali, čeprav je od takrat minilo že sedem dolgih let in je v tem času štirinajstletnik zrasel v lepega mladeniča.

»Kje je moj oče?« je bil grofič nestrpen.

Odpeljali so ju po stopnicah v grajsko sobano, kjer je oče vsa ta leta za njim žaloval.

Ves solzan ga je objel, nato pa še njegovo nevestico, čarovničino hčer.

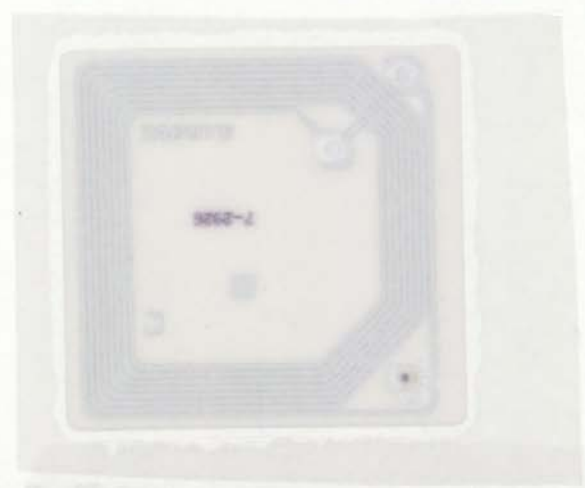

Čez teden dni je stari graščak priredil velik lov in po lovu grajsko veselico za vse svoje sosede, graščake in meščane, kmete in tlačane. Čarovničina hčerka si je tedaj oblekla drugo materino obleko, ki je bila posuta s samimi zvezdami. Graščak in sin sta jo pripeljala v dvorano. Zdaj so gostje na ves glas zahtevali, da jim mladi graščak pove svojo zgodbo.

In pripovedoval jim je, kako ga je bil čarovnik iz devete dežele ugrabil in odpeljal s seboj, kako sta mu čarovnika naložila troje silno težkih del, ki jih je zanj opravila mlada čarovnica ter mu trikrat rešila življenje. Pripovedoval je o njunem begu, o kapelici s slikarjem in ribiču z zlato ribico ter o čarovničini doti.

In objel je svojo ljubo nevestico ter jo srčno poljubil.

Čez teden dni je nevestica oblekla tretjo materino obleko. Bila je kot sonce bleščeča. V lase pa si je zataknila zlat glavnik, ves posut z dragulji. Tedaj je prišel ponjo mladi graščak in jo odpeljal k poroki.

KNJIŽNICA JOSIPA VOŠNJAKA
SLOVENSKA BISTRICA

SB d P
TOMAŽIČ J.
čarovničina

0143542

COBISS •

MOHORJEVA
DRUŽBA